

Stříhání

Když tak nad tím zpětně přemýšlím, asi jsme byli těsně po vysoký pěkní sígři. Já jsem se dostal na Elektro (jedna z fakult ČVUT), kde jsem dělal aspiranturu (dnes tomu odpovídá doktorské studium). Spolu se mnou na stejné problematice dělali dva kamarádi, Miloš a Ríša. Miloš měl krásné blondáté vlásy, pěkně vlnité a skoro až na ramena. Zdátky vypadal jako holka. Na svůj první den v práci určitě nezapomene.

Na katedře fyziky, kde jsem po vejšce začal pracovat, se nevynechala jediná příležitost ke konzumaci alkoholu. A když zrovna nějaká nebyla, tak se vymyslela. Rychle jsem se adaptoval na nově vzniklou situaci a dosáhl vysokého stupně profesionality. Právě příchod Miloše s blondátými vlásy byl důvod k oslavě, která započala hned ráno. Kolem desáté přišel ještě jeden kamarád ze strojínské fakulty, pro jeho vousy mu nikdo neřekl jinak než Fousatej. Oslava Milošova příchodu se dostala do správných obrátek.

Už nevím, kdo dostal odpoledne ten úžasný nápad, že Miloše ostříháme. Vzhledem k tomu, že neodporoval (ve stavu v jakém byl už odporovat ani nemohl), přistoupili jsme k realizaci našich směhlých myšlenek a v nejbližší hodině jsme si zahráli na kadeřníky. V tu chvíli se nám výsledek sice líbil, ale pravděpodobně nebyl optimální pro širší okolí...

Plně chápu rozpaky matky, které se syn z prvního dne zaměstnání po absolvování vysoké školy vrátí domů namol opilý a s třetinou vlasů. Hned druhý den vytočila číslo na vedoucího katedry, aby si mu postěžovala. To ovšem netušila, že pan profesor právě ukončil hovor s uklízečkou, která mu kategoricky oznámila, že ten bordel po nás uklízet nebude a že v naší laboratoři jsou všude samé vlasy. Pan profesor zpočátku vůbec nechápal, o co jde, ale když mu do telefonu Milošova maminka plačky vysvětlovala, že její syn přišel domů jen s částí kštice, na kterou byla jako matka patričně pyšná, pan profesor si zbytek domyslel. Vyběhl na chodbu a jako vždy v těchto situacích děsivě křičel, kouřil očima a rozdával výpovědi. Naštěstí to byl hodný a vše chápající pan profesor a nikdy je nemyslel zas až tak úplně vážně.

Druhé dějství

V té době na jiném oddělení dělal aspiranturu ještě jeden kluk. Jmenoval se Petr Šandera a byl synem jedné z místních docentek. Byl to neskutečný floutek, který vystudoval jen proto, že měl na škole maminku, byl to takový arogantní a povýšený týpek, v jednom kuse v lihu, myslím, že mu realita okolního světa příliš nedocházela. Jakýkoli problém totiž za něho promptně vyřešila matka a nebo vysoce postavený otec. Zkrátka tomu klukovi prošlo úplně všechno.

Pár týdnů po ostříhání Miloše jsme seděli ve Studentské, to byla taková levná restaurace, kam chodili studenti i kantoři na pivo. K našemu stolu se přikolébal Petr Šandera, byl v značně podroušeném stavu. Blábolil, že jeho bychom neostříhali, že bychom si to nedovolili, a že kdybychom se o to pokusili, že by nás přebral. Pořád se chtěl sázet o lahev vodky, že ho neostříháme. A tak jsme se vsadili. Ten blbec si sám ještě došel půjčit nůžky od vrchního. Ostříhání bylo dílem několika minut. Tentokrát jsme si ale dali mimořádně záležet, aby na hlavě nezůstal jediný vlas.

Lahev vodky jsme z vyhrané sázky nikdy neviděli a dodnes nám ji dluží coby honorář za kadeřnické služby. Nicméně naše dílo nezapadlo. Po několik měsíců jsme Petra Šanderu potkávali na katedře ve slušivém kloboučku. Holt měl chlapec zjevný smysl pro módní výstřelky.